అందం

- టి. షణ్ముఖరావు

అందమూ మైసూరూ తోడు నీడగా వుంటాయి.

ప్రభుత్వం వారి ప్రోత్సాహం మీద యీ నగరంలో పది నెలలు గడపాల్సిన అగత్యం ఏర్పడింది.

విశ్వ ప్రయత్నం చేసి చిన్న గది అద్దెకు తీసుకొని సిటీబస్సు మీద రోజూ డ్యూటీకి పోయి వచ్చేవాడ్ని.

వెళ్ళిన క్రొత్తలో ఓ రోజు సిటీబస్సు కోసం నా గదికి దగ్గరగా వున్న బస్టాపు దగ్గర నిల్చున్నాను. అక్కడ బస్సెక్కే జనంకూడా తక్కువే. ప్రయాణీకుల కోసం షెల్టరు లేదు. నాలుగు సిమ్మెంటు బెంచీలు మాత్రం వున్నాయి.

నేనూ ఒక బెంచీమీద కూర్చున్నాను. సరిగ్గా ఎదురింటిలోంచి ఒకామె వచ్చి ద్వారం దగ్గర నిల్చొని వీధివైపు చూస్తోంది. ఆమెని చూసి జలదరించి పోయేను.

ఆమెకు సుమారు పాతికేళ్ళుంటాయి. నల్లగా ఎత్తుగా ముందుకు వచ్చిన ముక్కుతో, లోతుకు పోయిన కళ్ళతో, ఆచ్ఛాదన లేని శరీర భాగాలపైన ఒత్తైన వెంట్రుకలతో ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే చింపాంజీకి చీర కట్టినట్లుగా వుంది.

ఇన్నేళ్ళ జీవితంలో నేనలాంటి కురూపిని ఎన్నడూ చూడలేదు. వాంతి వచ్చినట్లయింది. మళ్ళీ ఆ వైపు తల త్రిప్పకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను. ఇంతలో బస్సు వచ్చేసింది.

మళ్ళీ ఒకటి రెండు సార్లు ఆ స్టాపు దగ్గర నిల్చోవడం ఎలాగో యాదృచ్ఛికంగా ఆమె నా కంట పడటం జరిగింది. మరి భరించలేక కొంతదూరం నడచి వెళ్ళి తరువాత స్టాపులో బస్సెక్కేవాడిని.

ఓ రోజు సాయంకాలం బృందావన్ గార్డెన్స్ చూడ్డానికి వెళ్ళాం నేనూ నా మైసూరు మిత్రుడూ. జనం రద్దీలోంచి మానసికంగా బైట పడగలిగిన వాడికి చిత్రమైన అనుభూతి కలుగుతుంది.

నా ఆలోచనల్లో నేను, నా ఆహ్లాదంలో నేను.

ఎవరీమె?- యీ అందాల తోటకి ఒక అలంకారంలాగా.

ఈమెవరు?- అరకేరియా (ప్రిన్స్) మొక్క మానవాకృతితో నడచి వచ్చినంత హుందాగా పోయిజ్‌తో-

యింకీమె?- జూకామల్లెతీగ ప్రాణం పోసుకున్నట్లు నాజూగ్గా-

యీమె కూడా! - పారిజాతం చీర ధరించి పరుగెడుతున్నట్లు-

మరి యీమె?- మెత్తని ఏనుగు దంతపు చర్మం క్రింద ఇంద్రధనస్సు లోని ఊదా రంగు ప్రవహిస్తున్నట్లు-

సరిగ్గా వాళ్ళందరి మధ్య నా ముఖం మీద చాచి కొట్టినట్లు ఆ విచిత్రాకృతి తొంగిచూసింది. ఒక్కసారి భావనా ప్రపంచంలోంచి పాతళంలో పడ్డాను. వడివడిగా మైసూరు మిత్రుడ్ని మరోవైపు యీడ్చుకు పోయేను.

ఒక మలుపు దగ్గర మళ్ళీ ఆమె... ప్రక్కనెవరు? చెట్టాపట్టాలు పట్టుకొని? భర్త? యీమెకు భర్త కూడానా? ఛీ-ఛీ-

మ్యూజికల్ ఫేంటన్ దగ్గర నా ఎదురుగా త్రాచుపాము లేచినట్లు మళ్ళీ ఆమె- నా మనస్సు తాటాకు అయింది. "అందమైన వాళ్ళని మాత్రమే బృందావన్‌లోనికి రానిస్తే బావుంటుంది" అన్నాను వచ్చిరాని కన్నడంలో నా మిత్రుడితో ఆమెకు వినపడేట్లు.

ఆ గార్డెన్స్ అందం మననం చేసుకోవడానికి వీలునివ్వకుండా తిరుగ బస్సులోకూడా నా ముందు సీట్లోకూడా ఆమే- ఎందుకీ శిక్ష?

మరో రోజు జగన్మోహన్ పాలెస్‌లోని ఆర్ట్‌గ్యాలరీ చూడాలని వెళ్ళాను. శని ఆదివారాలు కానిరోజది. జనం అంతగా లేరు. తాపీగా అంతా తిరుగుతూ చూస్తున్నాను. నా మైసూరు మిత్రుడు ఆ రోజు నాతో రాలేదు. ఇక్కడ తిరిగే జంటలు చెట్టాపట్టాలు పట్టుకొని, భుజాలమీద ఒరిగిపోయి, క్విక్‌ఫిక్స్‌తో అంటుకొన్నట్లు తిరుగుతారు. నేను మాత్రం ఒంటరిగానే తిరుగుతున్నాను. రవివర్మ 'దీపస్త్రీ' చిత్రపటం వున్న గదిలోనికి వచ్చాను. చిత్రంలోంచి దీపకాంతి కనిపించడానికి వీలుగా గదిని సాధ్యమైనంత చీకటిగా వుంచుతారు. లోనికి అడుగు పెట్టగానే కంట బడ్డ దృశ్యం చూసి స్తంభించి పోయేను. ఒకవారగా ఆమెను, భర్త కాబోలు గట్టిగా ముద్దు పెట్టేసుకుంటున్నాడు. ఒక పబ్లిక్ స్థలంలో అలా చేస్తున్నందుకు ఆమె కూడా వారిస్తున్నట్లులేదు. ఆమెకి సిగ్గేవిటి? నా అడుగుల చప్పుడు విని అతను వొదిలేసేడు. ఆమె కూడా వికారంగా కళ్లుపుల్లతాకితే గొంగళి పురుగు చుట్టుకున్నట్లు సిగ్గు పడింది. "ఛీ...ఛీ" పైకే అనేస్తూ ఆ సారికి ఆ చిత్రం చూడకుండానే వేరే వైపు పోయేను.

కొద్దిరోజులు దూరంగా పోయి మరో స్టాపులో బస్సు పట్టుకున్నాను గానీ బయల్దేరడం ఆలస్యం కావడం, నడవడానికి బద్ధకించడం... మళ్ళీ అదే స్టాపులో ఆ యింటి ఎదురుగుండానే బస్సెక్కుతున్నాను. ప్రేమకన్నా ద్వేషం శక్తివంతమైంది. మన ప్రేమ యితర్లని బాధిస్తే మన ద్వేషం మనల్నే బాధిస్తుంది. రాత్రింబవళ్ళు ఆ రూపం నన్నొక పిశాచంలా పట్టుకుంది. నివృత్తి కోసం ఎన్ని మార్గాలు పాటించినా వ్యర్థమవుతున్నాయి.

కనీసం యీ బస్టాపు బాధ తప్పించుకుందామని యింకో చోట గదిచూడమని నా మైసూర్ మిత్రుడ్ని వేధించాను. ఈ గది నిజానికి నేడ్యూటీకి పోయే ఆఫీసుకు దగ్గరగానూ, సౌకర్యంగానూ వుంటుంది. వేరే గది ఎందుకో అతడికి అర్థంకాలేదు. నేను చెప్పనూ లేదు. అయినా ప్రయత్నించాం. కాని దొరకలేదు. దొరకదుకూడా.

నేనూ మైసూరు మిత్రుడూ ఒకసారి బస్టాపులో వున్నాం. ఆమె కూడా ఎక్కడికో బయల్దేరి బస్సు కోసం మా ప్రక్కనే నిల్చుంది- నేనా యింటిని చూపించి "వాళ్ళెవరు?" అనడిగాను కన్నడంలో-

నా ప్రశ్న ముందతడికి అర్థంకాలేదు. మరోసారి అడిగాక

"కన్నడిగులే- అతడికి విక్రాంత్ టైర్ల కంపెనీలో ఉద్యోగం"

"ఆ కంపెనీలో పని చేసే వాళ్ళకి బదిలీలుండవా?" సమాధానం కోసం ఆశగా చూసాను. నా వైపు మిత్రుడు చిత్రంగా చూసాడు... "నిన్నే..." రెట్టించాను.

"అతడు టెక్నీషియన్" అనుకుంటాను. బదిలీలుండవు.

మా సంభాషణ ఆమెకు వినబడుతుంది. ఇతర్లని నొప్పించడం నా స్వభావం కాదు. కాని యీమె విషయంలో మాత్రం సభ్యత కూడా పాటించకుండా ఎందుకింత కఠినంగా ప్రవర్తిస్తున్నానో నాకే తెలియదు.

మరోసారి అదేస్టాపులో నిల్చున్నాను. ఆ యింట్లోంచి ఏడుపులూ గోలా వినిపిస్తున్నాయి. ఏమైందని మైసూరు మిత్రుడ్ని అడిగాను. ఇంటాయన ఏదో యాక్సిడెంట్‌లో చనిపోయాడని చెప్పాడు. ఆ పోయింది యీమే కాకూడదూ అనుకున్నాను కసిగా. ఆ చనిపోయినాయన ఆర్ట్‌గ్యాలరీలో యిప్పటికీ ఆమెని ముద్దు పెడుతున్నట్లే అనిపిస్తోంది.

కొందరు మామూలుగా బావుందరు. ఫొటోలో బావుంటారు. మేకప్ రంగు వేస్తే బావుంటారు. వైస్‌వెర్సా కూడా జరగొచ్చు; కొందరికి బొట్టుపెడితే 'త్రినేత్రుడికైనా చూడ్డానికి అలవి వుండునా?' గిరీశం అన్నట్టు. కొందరికి బొట్టులేకపోతే విశాలమైన ఫాలభాగం వల్ల ప్రత్యేకమైన ఆకర్షణ వస్తుంది. కాని యీమెకో? వితంతువుగా ఊహించుకుని వొణికిపోయాను.

మరోనెల్లాళ్ళు ఆమె నా కంటపడని విధంగా తిరిగాను. కాని ఊహనుండి తప్పించుకోలేక పోయాను.

ఓ రోజు రీజినల్ కాలేజీ కాంపస్‌లో నడుస్తున్నాను. ఇక్కడ ఆయా ప్రేమికుల ఎదురుచూపులు విసుగులు చిరాకులు చిరునవ్వులు, స్వీట్ నథింగ్స్, ముచ్చట్లు కథలు కన్నీళ్ళు యీ కాంపస్‌లోని పెట్రో ఫారం చెట్ల మొదళ్ళకు తెలుసు, గుల్‌మొహర్ చిగుళ్ళకు తెలుసు...గార్డెన్‌లో గడ్డి పోచలకు కూడా తెలుసు.

ఈ 'వెన్నెలలో ఆడుకునే ఆడపిల్లలు' మధ్యగా అబ్బాయిల హాస్టల్ నుండి వస్తున్నాం. సరిగ్గా వీళ్ళలోంచి ఆమె ఇంకొకామెతో మాట్లాడుతూ స్టాఫ్ క్వార్టర్స్‌వైపు నడుస్తోంది. వితంతురూపంలో నేను యింతకుముందు ఊహించినంతకంటే వికృతంగా వుంది. నా ఆలోచనలు చెదిరిపోయాయి. ఎటు పారిపోవడానికీ వీలులేదు.

"అద్దమైన వాళ్ళకి యీ కాంపస్‌లో ఏంపనో" అని కన్నడంలో అన్నాను, మైసూరు మిత్రుడితో-

నా మాట ఆమెకు వినిపించే వుంటుంది. అయినా నాకేం?

నాకు తెలియకుండా యిలా చాలా సార్లు చాలాచోట్ల ఆమెని నొప్పించి వుంటాను. అలాగని నేనూ సంతోషంగా లేను.

యీ సౌందర్య రాహిత్యం నన్నో వ్యాధిలా పట్టుకుంది. కొద్దిరోజుల్లో శరీరంలో నలతగావుంది. నా మైసూరు మిత్రుడు ఒక డాక్టర్ని కూడా తెచ్చాడు. అయినా పెద్దగా ఫలితం లేకపోయింది.

భోజనం సరిగ్గా సహించలేదు. నీరసించినట్లు అద్దం కూడా చెబుతోంది. ఆ రోజు నెమ్మదిగా డ్యూటీకివెళ్ళి ఒక పది రోజులు శెలవుపెట్టి వూరెళ్ళి కాస్త స్థిమితపడి రావాలనుకొని బయల్దేరాను. దూరం బస్టాపువైపు వెళ్ళే ఓపికలేదు. నా మైసూరు మిత్రుడు కూడా లేడు. స్టాపులో నేనొక్కడ్నే నిల్చున్నాను. ఎండగా వుంది. మనుషులెవరూ కనుచూపుమేరకు లేరు. ఆ సమయంలో ఆమె నా కంటపడింది. మనస్సు కకావికలైంది. ఎండవేడిమి భరించలేనిదిగా వుంది. ఉన్నట్లుండి నా చుట్టూ ప్రపంచం తిరగడం మొదలు పెట్టింది. బెంచిమీద కూర్చోవడానికి ప్రయత్నించాను... అంతేగుర్తు-

తెలివొచ్చేసరికి నేనొక యింట్లో మంచంమీద వున్నాను. అది ఎవరియిల్లో కూడా తెలీదు. నెమ్మదిగా లేచి కూర్చున్నాను. ఆవిడ టీ పట్టుకొని నా వైపే వస్తోంది. పరిస్థితి అర్థమైంది. నిర్వికారంగా చూస్తూ వుండిపోయాను. స్వచ్ఛమైన కన్నడంలో చెబుతోంది. "మీరు ఆ స్టాపులో పడిపోయారు. అక్కడెవరూ లేకపోవడంతో నేనే పనికుర్రాడి సాయంతో యిక్కడికి తెచ్చేను. డాక్టరుకకబురు చేసేను. గంటైంది, రావచ్చు."

తన ముఖం నాకు చూపించడానికి యిష్టంలేక కాబోలు తలుపు వారగ నిల్చుంది.

నేనేమీ మాట్లాడలేక పోయాను.

"నేనంటే మీకు అసహ్యమని నాకతెలుసు. అయినా ఎదుటివాళ్ళు ఎవరైనసరే ఆపదలో ఉన్నప్పుడు చూస్తూవూరుకోలేను. అది నా బలహీనత అందుకే"

ఇంతలో ఒక కుర్రాడు మెడికల్ చెస్ట్ పట్టుకొని వచ్చాడు. అతని వెనా "ఏనాయ్తా" అంటూ హడావిడిగా డాక్టరు.

......అప్పుడామె నాకెంతో అందంగా కనిపించింది.

ఆరోగ్యానికి అరటిపండ్లు

రోజుకు రెండు అరటిపళ్ళు తింటే రక్తపోటు అధికముగాక, తక్కువగాకుండా వుండాల్సిన స్థితిలో వుంటుందనీ, అరటిపండులోని సోడియం కాల్షియం, పొటాషియం వంటివి శరీరపు రక్త ప్రసరణాన్ని సరిచేస్తాయట.